

צביקה שטרנפלד

פולנית

לפני שלמדתי לומר 'אבא'
אמרתי 'טטה',
ושוב אנחנו מדברים פולנית,
נשמרים שהשכן במטה הסמוכה לא יבין,
שאשתו לא תבין,
מכופפים לאחור
את זרועות הזמן
המתעקש לחנוק קדימה.

אני עונה לו שישב במטה בפולנית,
כואב לו בעברית,
מאכיל אותו עברית,
הוא אינו רוצה יותר בפולנית,
רגליו כואבות בפולנית כפי שלא כואבו מעולם.
מעיו מציצים באלם,
וכל זה לא קשור למחלה
המלהגת מדמו ועצמותיו.

על חכמות ילדותי התענג לארץ שנים:
בשבושים בוגרים איני משעשע:
אתה צריך מגבת שלא תתלכלך?
המרק עוד חם.
תאכל.

החומס בריא. חשוב. כדאי.
הקפה באוטומט בקומה העליונה טעים.
שאביא משהו אחר, אבא?
רוצה שאביא?

הקיקלופ בעל שתי העיניים
מעין בדו"ח הנתוח שלאחר
המות של אביו.
דר' הולמס ודר' פוארו
לא מספרים מנין הסתנן,
איפה התישב,
וכיצד התרוח.

עין הקיקלופ נגפת
בבטויים גרקו-רומיים,
הפזורים באנגלית הקולחת,
כצמוקים קשים.
הוא עוצם את העין הנוספת.
קשה לו לראות את אבריו הפנימיים של אביו
מערטלים כך:
משקל הכליה הימנית - 160 גרם,
כבד - 1900,
טחול - 360,
ראה ימנית - 730,
שמאל - 510.
לראשונה בחייו
הוא שונא גיר.

אלו רק יכל היה להגיף את בלוטת התריס הקטנה (16 גרם)
על פני כל הרשומה,
ובעצימת עפעף
לשכת.

מתוך הקובץ "הקיקלופ בעל העין השנייה"

נובמבר 2002

אמירה סוציולוגית חוץ-ספרותית, שמבנה המשפחה היהודית המסורתית אינו יכול להוליד יחסים חולניים ומעוותים כעין זה, שמקורו בהתחסדות נוצרית. **הבתולות החכמות והטיפשות** הוא אחד הרומנים המטלטלים שקראתי מעודי.

ופעלים רוויי יגון ונכאות רוח כמו: אבוד, ערירי, בודד, מבועת, עצוב, עזוב, מדוכדך. מאחורי שקיעות אדומות ואשוחיות קסומות ושיחי אלמון חגות רשעיות, שמחה לאיד ועקרות רגשית. הפרוזה הזו של דון האנה נראית לי מקוטבת לחלוטין לסיפורת העברית המקורית מאין כמותה, עד כדי

שמחבל בחיי הצאצא בשוגג ובמויד, והוא נפקד-נוכח בחיי הרמויות. לא הזרים הבאים מן החוץ הם המהרסים והמענים, אלא המשפחה המבודדת הגרעינית שנועדה לגונן ולהבטיח מקלט. מעיין האהבה הוא מבווע של תרעלה וכל בית פסטורלי מכסה על עוון וכל הטקסט משובץ בשמות תואר

יהודית אוריין